

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Vera

Intervju je održan u Verinoj kući u Laćarku, selu pored Sremske Mitrovice. Vera je odlaskom u penziju ostala društveno aktivna i ostvarila svoj devojački san da se bavi slikarstvom.

Vera se rodila 1951. godine u Sremskoj Mitrovici. Odrastala je u višečlanoj porodici sa ocem i majkom, tri brata i sestrom. Smatra da su živeli sasvim pristojno naročito zbog volje njenih roditelja da rade mnogo. Vera kaže da se njena majka nije ustručavala da ponekad radi sezonski kao molerka kako bi porodici obezbedila pristojan život. Vera je još u osnovnoj školi pokazala afinitet prema slikarstvu i njen nastavnik likovnog joj je predložio da upiše srednju umetničku u Novom Sadu. Međutim, majka je bila protiv takve ideje jer je smatrala da Vera kao odličan đak može da upiše bolju školu. Vera smatra da njena majka nije uticala na njen izbor škole jer je umetnička škola bila u drugom gradu i sama je osećala veliki strah od promene tako da joj je u stvari bilo olakšanje kada je videla da njena majka nije bila oduševljena idejom odlaska u Novi Sad. Bilo joj je žao što nije u tom pravcu nastavila, ali kratko. Posle su počele druge obaveze, drugo zanimanje, drugačiji način života i nije razmišljala o slikarstvu sve do odlaska u penziju.

Kada je završila srednju medicinsku nije mogla da se zaposli u Sremskoj Mitrovici, jer je i tada po njenom mišljenju bilo tako teško kao i sada, da se nije moglo lako zaposliti. Zaposlila se u Bijeljini kao medicinska sestra na dečijem odeljenju i tamo je radila oko dve godine. Nakon toga je otišla u Amsterdam i tamo kratko radila ali je odlučila da se vrati u zemlju. Kada se vratila u Mitrovicu zaposlila se gde je na testu za prijem prošla i dobila stalno radno mesto glavne sestre konorarne jedinice kardiologije. Dodatno je završila Višu medicinsku školu u Beogradu. U koronarnoj jedinici kardiologije je radila do penzionisanja. Bilo joj je teško da usklađuje profesionalne i porodične obaveze s obzirom da je njen muž često bio na službenom putu i da je bila sreća ta što između prvog i drugog deteta je bilo sedam godina razlike pa je onda starija

kćerka mogla da pripazi mlađu kćerku. Smatra da svaka žena ovde mnogo radi. Suviše je bila zauzeta i retko gde je izlazila jer nije imala vremena dok je odgajala decu i radila. Smatra da je bilo dosta odricanja ali da joj je život ipak bio lep, jer je bila mlađa i puna entizijazma, zdravija. Išli su skoro svake godine na letovanja najviše na Jadransko more, i to mnogo duže 14 ili više dana, dok je danas to dosta kraće.

Smatra da su se ranije starije osobe mnogo više uvažavale i slušale dok je danas to drugačije, ali smatra da nijedna krajnost nije dobra tj. da nije dobra ni potpuna poslušnost ali ni da se dozvoli mladima da odrastaju bez nekih vaspitnih ograničenja. Zalaže se za balans i za razumevanje u međugeneracijskim odnosima. U mladosti je mislila da starost nastupa sa 50 i da je žena bila već stara kada napuni 50 godina. Međutim, kad je ona došla u te godine nije sebe smatrala starom ženom, i još uvek se ne smatra starom. Čak se ponekad iznenadi kada joj neko kaže baba ili starija žena ako je ne poznaje. U mladosti ju je penzionersko doba asociralo na zasluženi odmor i na period kada stariji ljudi mogu da putuju više i da taj period prožive za ono što nisu stigli dok su bili mlađi. Takođe, smatra da je penzioner nekada mogao da raspolaže sam sa svojom penzijom, a danas deca ne rade, a penzioneri moraju da daju deci.

Vera se ne oseća uopšte usamljenom već ispunjenom s obzirom da je zaokupljena slikanjem i ostalim obavezama oko dvorišta, voćnaka i unucima koji povremeno dolaze. Ostala je vrlo aktivna i motivisana nakon odlaska u penziju. Čak je upisala privatnu školu slikanja, da ovlada tehnikam i načinom upotrebe materijala. Učestvuje na lokalnim i međunarodnim takmičenjima iz amaterskog slikarstva i to je jako ispunjava i motiviše.

Vera smatra da joj penzija nije dovoljna za pristojan život, pogotovo što je nedavno njen muž počeo da prima jako malu invalidsku penziju i to ih je finansijski jako opteretilo da ona danas ne može sebi da priušti putovanja ili ostale aktivnosti a u kojima bi volela da uživa kao penzionerka. Danas se mnogo više druži nego ranije, posebno je aktivna u Udrženju likovnih umetnika u Sirmijumu gde ima poziciju sekretara. Informatički je pismena, često koristi internet, ponekad gleda TV, ali uglavnom surfuje po internetu i smatra da se danas lakše dolazi do informacija baš zbog dostupnosti interneta. Koristi socijalne mreže za održavanje komunikacije sa svojom porodicom i prijateljima kao i za promociju svojih radova.

Prema njenom mišljenju glavna uloga starijih u društvu bi trebalo da pružanje pomoći deci u vaspitanju, odnosno čuvanju i pružanju ljubavi unucima. Na pitanje da li je doživela da je diskriminišu na osnovu njenih godina setila se jednog događaja gde je prolazila grupa dečaka pored nje i jedan od njih ju je slučajno zakačio a drugi dečak je reko „pazi mogao si da srušiš babu“, a onda je dečak koji ju je zakačio rekao „jao pa izvinite nisam bio dovoljno pažljiv“, pa je ipak došla do zaključka da se i mladi razlikuju. Vera bi poručila mladima da više poštuju starije zbog njihovog dragocenog iskustva, a drugo kad se budu mladi našli u penzionerskim godinama onda će biti kasno da vide da su grešili.

Vera je zaista veliko iznenađenje s obzirom da je i posle odlaska u penziju ostala vrlo aktivna i otvorena za učenje. Ostvarila je svoj devojački san da nastavi da slika i to je zapravo jedna od važnih aktivnosti koje je ispunjavaju i motivišu u životu.